

□ Dr. Erik M.

‘Doctor Erik’

Mijn naam is Dr. Erik M. U kent mij niet persoonlijk en dat wil ik maar zo houden. Niet dat ik een afschrikwekkend uiterlijk heb. Verre van dat. Ik zie er ‘gewoon’ uit, zoals mensen dat zeggen. Maar wellicht dat de lezers van uw blad zich voor mijn situatie interesseren. Ik draag een goed bewaard geheim met me mee. In mijn omgeving ben ik een gerespecteerd man. Ik verdien een aardige boterham, woon in een alleszins toonbaar huis in de buurt van Antwerpen en ik ben in het bezit van een academische titel. Geen ‘drs’ maar ‘dr’.

Daar kun je mee voor de dag komen. Er zijn deuren voor mij open gegaan die voor anderen gesloten bleven. Zelden heeft iemand een serieuze poging gedaan te vragen waarop ik dan gepromoveerd ben. Gelukkig maar, want ik ben nooit gepromoveerd. Ik heb niet eens mijn studie economie voltooid. In mijn studietijd vond ik de gang naar het café aantrekkelijker dan de gang naar de collegezalen. Na mijn militaire dienst heb ik getracht de verloren studietijd in te halen, maar vanwege allerlei lucratieve bijbaantjes bij grootwinkelbedrijven besloot ik voor studie geen tijd meer te hebben.

Maar een mens wil eens wat hogerop dan afdelingschef bij V&D. Maar hoe dan? Solliciteren met een onafgemaakte studie op mijn cv zou mij niet direct verder brengen op de maatschappelijke ladder. Een verre neef wist uitkomst. Hij bracht me op het idee een diploma te behalen. Ik sputterde tegen. Terug naar de schoolbanken, dat leek me geen goed idee. Maar dat bedoelde hij niet. Hij wees me de weg op internet. De *virtual reality* opende een nieuwe wereld voor mij. Een Certificate van de State University of Maryland was de sleutel tot succes. Door overmaking van \$ 500 kreeg ik een heuse bul, met lakstempel en rode kartonnen koker. De bul gaf aan dat ik een Ph.D. had in Social Studies. Met andere woorden: ik was voor 1000 gulden ‘doctor’ in de sociologie.

Met een kopie in de hand ging ik solliciteren. En: het leverde succes op. Ik werd in eerste instantie op de loonlijst van een interim-managementorganisatie geplaatst. Vandaar uit werkte ik als organisatie-deskundige in een aantal profit instellingen, onder meer bij een ‘groot distributiebedrijf’ – laat ik het zo maar noemen – hier te lande. Voorafgaande aan mijn sollicitatiebezoeken had ik een verhaal voorbereid over mijn studiejaren in de USA, maar daar werd

niet of nauwelijks naar gevraagd. De sollicitatiecommissies keken naar de toekomst, niet naar het verleden. Het overleggen van het diploma was een formaliteit. De kopie verdween in de personeelsmap. Niemand die de echtheid in twijfel trok. Nu ben ik al geruime tijd directeur van een eigen adviesbureau. Over mijn vooropleiding hoef ik aan niemand meer verantwoording af te leggen. Dus waarom er langer geheimzinnig over doen? Waarschijnlijk zijn de sollicitatiecommissies onder de indruk geraakt van mijn vlotte babbel. Controle van mijn *credentials* bleef steeds achterwege. En geruststellender, of verontrustender als u wilt: niemand valt het op dat ik geen doctor in de sociologie ben. Kennelijk is mijn intellectueel functioneren van dien aard dat niemand er aan twijfelt. Overigens beschouw ik de gekozen oplossing geenszins als een advies aan derden.

Met dank voor plaatsing.

Noot

Na verificatie van de echtheid van dit schrijven hebben wij na discussie besloten onderstaande ingezonden brief als gastcolumn te plaatsen. De brief is wellicht een illustratie van een helaas steeds meer voorkomende situatie. Het moge duidelijk zijn dat de naam een gefingeerde naam is.

De redactie.